

Lidský tvor.

Stále znovu vzdouvají se nové vlny rozhořčení a vrhají své kruhy přes země a státy, vyvolané mým prohlášením, že lidstvo v sobě nenese nic Božského. Ukazuje to, jak hluboko zapustila domýšlivost v lidských duších své kořeny a jak nerady se chtějí od ní odloučit, i když jejich cítění se již tu a tam varovně vzpíná a dává poznat, že to přece nakonec musí tak být.

Vzpírání se však na věci nic nemění. Lidští duchové jsou dokonce **ještě** menší, ještě nepatrnější, než se sami domnívají, i když se konečně vnitřně již probojovali k přesvědčení, že cokoliv Božského v nich chybí.

Proto chci jít ještě dál než doposud a stvoření ještě poněkud více rozprostrít, aby se ukázalo, který stupeň člověku náleží. Není přece dost dobře možné, aby mohl začít se vzestupem, aniž by napřed přesně věděl, čím **jest** a co **může**. Je-li mu to tedy jednou jasné, tak konečně i ví, co **má** činit!

Avšak to je velký rozdíl od všeho, co dnes chce! A jaký rozdíl!

Již více to nebudí soucit u toho, komu je dopřáno jasně vidět. Tím „viděním“ nemíním vidění vidoucího, ale vědoucího. Místo milosrdenství a soucitu musí dnes vyvstat jen **hněv**. Hněv a opovržení nad oblundným povyšováním se vůči Bohu, jehož se statisíce ve své domýšlivosti denně, každou hodinu nově dopouštějí. V domýšlivosti, v níž se neskrývá ani nádech vědění. Za námahu však nestojí o tom ztratit také jen jediné slovo.

Co nyní následně pravím, platí těm několika, kteří v čisté pokoře ještě mohou přijít k nějakému druhu poznání, aniž by museli být předem tak zlomeni, jak se to bude podle Božích zákonů brzy dít, aby se konečně zjednal vstup Jeho **pravému** Slovu a otevřela se pro ně úrodná půda!

Všechno prázdné a na slova bohaté špatné dílo těch, co se pozemsky považují za vědouce, vejde současně s nynější zcela neúrodnou půdou v trosky!

Je také nejvyšší čas, aby tento jalový příval slov, který na všechno vzhůru se snažící působí jako jed, zhroutil se sám v sobě v celé své prázdnotě. —

Sotva jsem stanovil rozdíl mezi Synem Božím a Synem Člověka jakožto dvěma osobnostmi, tak vynořila se pojednání, která v teologicko - filozofických zmotaninách chtějí **objasnit**, že tomu tak není. Aniž by se přistupovalo věcně k mému poukazu, snaží se udržet v platnosti starý omyl, **za každou cenu**, i za cenu logické nevěčnosti, v nejasném způsobu dosavadních dogmat. Tvrdošíjně se poukazuje na jednotlivé věty starých spisů s vyloučením každé vlastní myšlenky, a tím také s nevyslovenou podmínkou, že posluchači a čtenáři rovněž nesmějí nic myslet, tím méně pociťovat; neboť jinak by se přece rychle poznalo, že těmi mnoha slovy není zdůvodněné nic, protože při pohledu dopředu i dozadu zůstává správný závěr nemožný. Ještě očividněji však schází těmto mnohým slovům souvislost se skutečným děním.

Kdo je při tom schopen konečně otevřít svůj zrak i sluch, musí bez dalšího poznat nicotnost takového „poučení“; neboť to je poslední křečovitě přimknutí se, které již více nelze označit za

přidržení se dosavadní opory, která se nyní brzy v nadcházejících událostech osvědčí jako **nic**.

Jediné opodstatnění tvoří věty, jejichž správné podání nelze dokázat, které ale naopak skrze nemožnost logického přivtělení do světového dění zcela jasně ukazují, že jejich smysl při předávání doznal zkreslení lidským mozkiem. Ani jedna z nich se nedá bez mezer připojit k dění a cítění. Avšak jen tam, kde se všechno uzavírá **v jeden celistvý kruh**, bez fantastičnosti a beze slov slepé víry, **tam** je veškeré dění vysvětlováno **správně!** —

Avšak proč se namáhat, když člověk **nechce** být oproštěn od takovéto zarputilosti! Nechť proto klidně nastane to, co za těchto poměrů nyní nastat **musí**. Jen několik let změní všechno konečně a bezvýhradně. —

S hrůzou odvracím se od věřících a ode všech těch, kteří ve své falešné pokoře před samým lepším věděním nepoznají prostou Pravdu, dokonce se jí posmívají nebo ji blahosklonně chtějí ještě i vylepšovat. Jak rychle stanou se právě oni tak malými, zcela maličkými a ztratí jakoukoliv oporu, protože ji nemají ani ve víře, ani ve svém věděni. **Stane** se jim to cestou, které se chtěli vytrvale držet a po které se již více nemohou navrátit k životu. Právo volby jim nikdy nebylo upíráno. —

Ti, kteří mě doposud sledovali, ví, že člověk pochází z nejvyššího oddílu stvoření: z duchovna. Avšak je ještě třeba popsat mnoho rozdílů v oblasti duchovna. Pozemský člověk, který si troufá chtít být velikým, který se často ani nezalekne před tím, aby svého Boha strhl na nejvyššího na **onom** stupni, který **jemu** přísluší, který se někdy dokonce i osměluje Jeho zapírat nebo také urážet, není ve skutečnosti ani tím, za co se

mnohý pokorný v nejlepším domnění považuje. Pozemský člověk není **žádný stvořený**, nýbrž jen **vyvinutý**. To je rozdíl, který člověk nedovede domyslet. Rozdíl, s nímž nikdy nebude hotov, aby ho mohl volně přehlédnout.

Krásná jsou to slova a mnohým vítaná, která mají na rtech mnozí učitelé, aby rozmnožili počet stoupenců. Avšak tito nevědomí učitelé jsou dokonce i sami ještě přesvědčeni o všech omylech, které šíří, a neví, jak velká je škoda, kterou tím lidem způsobují!

Ke **vzestupu** může vést jen jistota v oné velké otázce: „**Co jsem?**“ Není-li předem zcela bezohledně vyřešena a poznána, pak je vzestup hořce obtížný; neboť lidé se neskloní **dobrovolně** k takové pokoře, která by jim dopomohla na správnou cestu, po které také skutečně jít mohou! To jasně dokázaly veškeré události až po nynější dobu. Samotná pokora učinila tyto lidi buď otrockými, což je právě tak falešné jako vypínavost, nebo sáhli také v této pokoře daleko nad samotný cíl a postavili se na cestu, k jejímuž konci nikdy nemohli dojít, protože podstata ducha k tomu nestačí. Zřítí se proto do hlubin, kde se roztrhne, protože předtím chtěli být příliš vysoko. —

Jen **stvoření** jsou věrné obrazy Boží. Jsou to Prastvoření, čistě duchovní, v onom vlastním stvoření, ze kterého se všechno ostatní mohlo vyvíjet. V jejich rukou spočívá hlavní vedení veškerého duchovna. Jsou ideály, věčnými vzory pro všechno lidství. Pozemský člověk naproti tomu se mohl vyvinout napodobováním teprve z tohoto hotového stvoření. Od nevědomého duchovního zárodku k sebevědomé osobnosti.

Zdokonalen dodržováním správné cesty ve stvoření stane se

jen odrazem věrných obrazů Božích! On sám nikdy není skutečným věrným obrazem! Mezi tím je ještě velká propast až k němu dolů!

Avšak ani od skutečně věrných obrazů také ještě zdaleka není jen krůček k Bohu. Proto měl by pozemský člověk konečně jednou poznat, co všechno leží mezi ním a vznešeností Boží, o kterou tak troufale usiluje. Pozemský člověk se domýšlí, že se v budoucí dokonalosti stane jednou Božským nebo alespoň částečně Božským, zatímco se ve své největší výši stane jen **odrazem věrných obrazů Božích!** Smí až do předsíně, do předsáli samotného hradu Grálu, což je nejvyšší vyznamenání, jehož se lidskému duchu může dostat.

Odvrhněte konečně tuto domýšlivost, která vás může jen brzdit, protože tím minete světlou cestu. Obyvatelé onoho světa, kteří chtějí ve spiritistických kruzích udělovat dobře míněná poučení, neví o tom **nic**; neboť jim samotným k tomu ještě schází nezbytné poznání. Mohli by jásat, kdyby o tom mohli slyšet. Také mezi nimi nastane velký nářek, když přijde poznání o promeškaném čase v hříčkách a svéhlavosti.

Jak je tomu v oblasti duchovní, tak je tomu také v bytostném. Zde jsou vůdci všech žvlů bytostně **Prastvoření**. Všichni bytostní, kteří se stali vědomými, jako rusalky, elfové, skřítci, salamandři atd., **nejsou** stvoření, nýbrž jen vyvinutí ze stvoření. Vyvinuli se tedy z bytostné části, z nevědomě **bytostného** semene k vědomě bytostnému, čímž v nastalém uvědomění přijali také lidskou formu. To jde vždy současně s uvědoměním. Je to stejné odstupnění zde v bytostném jako výše v duchovním. Prastvoření žvlů v bytostném jsou, jakož i Prastvoření v duchovním, podle druhu své činnosti v mužské a

ženské formě. Odtud v dávných dobách pojem **bohů** a **bohyň**. To je to, nač jsem poukázal již ve své přednášce: „**Bohové – Olymp – Walhalla**“¹⁾. –

Velký jednotný rys táhne se skrze stvoření a svět!

Posluchač a čtenář mých přednášek nechť neustále v sobě pracuje, vkládá sondy a mosty od jedné přednášky k druhé, jakož i od velkých i malých světových událostí! **Teprve pak** může chápat Poselství Grálu a shledá, že se časem uzavírá v jeden dokonalý celek, aniž zanechává mezer. Stále znovu vrací se čtenář v událostech k základním rysům. Všechno může objasnit, všechno odvozovat, aniž by se musela změnit i jen jedna věta. Kdo vidí mezery, tomu schází plné pochopení. Kdo nepoznává velkou hloubku, všeobsáhlost, je povrchní a nikdy se nesnažil živě proniknout do ducha zde přinesené Pravdy.

Nechť se přidruží k oněm masám, které v samolibosti a v domýšlivosti, že již mají největší vědění, táhnou širokou ulicí. Domýšlivost vědění zdržuje takto ztracené od toho, aby v jinak řečeném spatřovali živoucnost, která jejich zdánlivému vědění ještě schází. Kamkoliv hledí, cokoliv slyší, všude staví se před to vlastní uspokojení v tom, co se domnívají, že pevně drží v ruce. Teprve když přijdou k oné hranici, která neúprosně všechno nepravé a všechno zdánlivé zavrhuje, poznají při otevření své ruky, že tato neobsahuje **nic**, co umožňuje pokračování cesty a tím nakonec vstup do říše ducha. Pak je však již příliš pozdě na cestu zpět i na to ještě přijmout odmítnuté a nepovšimnuté. Čas k tomu již nestačí. Brána ke vstupu je zavřena. Poslední možnost promeškána. –

Dokud se člověk nestane **takovým**, jaký **být má**, nýbrž ještě

zůstane lpět na tom, jak si to přeje, nemůže mluvit o pravém lidství. Musí vždy pamatovat na to, že vyšel teprve ze **stvoření**, ne však bezprostředně z ruky Stvořitele.

„Jen slovíčkářství, vždyť je to v podstatě jedno, jen jinak vyjádřeno“, říkají ti, co sami sebe povyšují a jsou shnilými, prázdnými plody tohoto lidství, protože budou vždy neschopní pociťovat ten velký rozdíl, který v tom spočívá. Jednoduchost slov nechává je se opět šálit.

Jen ten, kdo je v sobě živý, neprojde kolem toho lhostejně, nýbrž pocítí nesmírné vzdálenosti a ostrá ohraničení.

Kdybych chtěl již nyní ukázat **všechna** rozčlenění ve stvoření, tak by mnohý dnes „v sobě“ velký člověk při poznání, že tato slova chovají v sobě Pravdu, brzy jen zoufale ležel na zemi. Tísňen pochopením své nicotnosti a malosti. Ten často tak používaný výraz „pozemský červ“ není neoprávněným pro tyto dnes ještě se chytrostí chlubicí „duchovně povznesené“, kteří se brzy, velmi brzy budou muset stát těmi nejnižšími v celém stvoření, pokud nebudou náležet přímo k zavrženým. —

Je nyní na čase správně poznat svět jako takový. Ne neprávem se odděluje světské od duchovního i v pozemském životě. Tato označení snad vzešla ze správné předvídavosti mnohých lidí; neboť jako v zrcadle ukazují opět také rozdílnost v celém stvoření. Také stvoření můžeme rozdělit na ráj a na svět, tedy na duchovní a světské. Také při tom není ve světském vyloučeno duchovní, avšak v duchovním světské.

Svět musíme nazývat hmotností, skrze kterou také pulzuje duchovno. Duchovno je duchovní říše stvoření, ráj, ve kterém je

vyloučeno všechno hmotné. Máme tedy ráj a svět, duchovní a hmotné, prvotní stvoření a vývoj, který lze nazvat samočinným pozdějším formováním.

Vlastní stvoření je pouze ráj, dnešní duchovní říše. Všechno ostatní je jen **vyvinuté**. A **vyvinuté** se musí označit výrazem **svět**. Svět je pomíjející, vyvíjí se z výronů stvoření, které obrazně napodobuje, a je poháněn a udržován výrony duchovními. Dozrává, aby se pak v přezrálости opět rozpadl. Duchovno s ním však nestárne, nýbrž zůstává věčně mladé, nebo jinak řečeno: Je věčně v sobě stejné.

Jen ve **světě** jsou možné viny a odpykávání! To přináší s sebou nedostatečnost pozdějšího vývoje. Vina jakéhokoliv druhu je v říši ducha zcela nemožná.

Kdo vážně četl mé přednášky, tomu je to zcela jasné. On ví, že nic ze všeho duchovna, které protéká světem, nemůže zpět do čistě duchovního, pokud na duchovním z putování ještě lpí i jen **zrnko** jiného druhu. Nejmenší zrnko učiní překročení hranice do duchovna nemožným. Zadržuje, i kdyby duch pronikl až k prahu. S tímto posledním zrnkem tam nemůže, protože toto zrnko nepřipouští vstup následkem jiné, nižší podstaty, pokud ještě na duchovním pevně lpí. Teprve v okamžiku, kdy se takovéto zrnko uvolní a odpadne, stane se duch zcela svobodný, obdrží tím tutéž lehkost, která se nachází v **nejspodnější** vrstvě duchovna, a tudíž je pro tuto nejspodnější vrstvu duchovna zákonem, a on pak nejen že **může**, nýbrž i **musí** dovnitř přes práh, na kterém byl posledním zrnkem ještě předtím zdržován.

Tento děj můžeme pozorovat a vylíčit z mnoha stran, lhostejno, jakými slovy se to obrazně podává, zůstává to samo o

sobě stále týmž. Mohu to okrášlit nejfantastičtějším vyprávěním, mohu použít mnohá podobenství, abych to učinil srozumitelnějším, avšak skutečnost je sama o sobě jednoduchá, zcela prostá, a je vyvolána účinky tří zákonů, které jsem často zmiňoval.

Může se konec konců právem také říci, že v ráji, tedy v čistě duchovním, nemůže nikdy povstat hřích, že není dotčen žádnou vinou, protože je stvořen samotným Duchem Svatým. Tudíž jedině stvořené je plnohodnotné, zatímco pak později v tom, co se z něj dále vyvinulo jakožto napodobenina Božského stvoření, která zůstává zcela přenechána lidskému duchu jako cvičiště k jeho vývoji a zesílení, může vlivem falešného chtění těchto líných lidských duchů povstat vina, která musí být opět odpykáním vyrovnána, než je duchovno schopné se vrátit. Když ze stvoření, tedy z ráje, vychází duchovní semena následující samovolnou touhu, aby podnikla putování tímto světem, tak lze samozřejmě obrazně říci, že děti odchází z domova, aby se učily a potom se zcela zralé vrátily. Tento výraz má své oprávnění, pokud se bere **obrazně**. Všechno to však musí zůstat stále obrazným a nesmí to být přetvořeno do osobního, jak je všude o to snaha. Protože teprve ve světě se lidský duch zatíží vinou, poněvadž něco takového v duchovnu není možné, tak také samozřejmě nemůže opět domů do duchovní říše dříve, než se od této viny, která ho zatěžuje, neoprostí. Mohl bych pro to použít tisíceré obrazy, a **všechny** by mohly mít v sobě jen jeden základní smysl, který jsem již často podával v účincích tří jednoduchých základních zákonů.

Tak mnohému to zní cize, když tento děj líčím **věcně**, protože obrazné lichotí jeho domýšlivosti a samolibosti. Raději

chce být ve svém světě snů; neboť tam se to mnohem krásněji poslouchá, připadá si tam sám před sebou mnohem větším, než skutečně je. Při tom pak dělá chybu, že v tom nechce vidět to věčné, vyvyšuje se do fantastičnosti, čímž ztrácí cestu i svou oporu, a je zděšený, možná snad i rozhořčený, když mu nyní ukáží ve vši jednoduchosti a střízlivosti, **jaké** stvoření jest a co v něm on vlastně hraje za roli. Je to pro něj takový přechod jako u malého dítěte, které v něžných rukách matky nebo babičky mohlo se zářícím zrakem a tvářemi planoucími nadšením naslouchat blaženě pohádkám, aby pak konečně spatřilo svět a lidi ve skutečnosti. Zcela jinak, než to zní v krásných pohádkách, a přece při ostřejším zpětném pozorování těchto pohádek v podstatě právě tak. Je to hořký okamžik, avšak nutný, jinak by přece dítě nemohlo jít dále kupředu a zašlo by za velikého utrpení jako „světu odcizené“.

Nejinak zde. Kdo chce dále vzhůru, ten musí konečně znát stvoření v celé jeho **skutečnosti**. Musí nohama pevně kráčet, nesmí se již vznášet ve vnímání, které se snad hodí pro nezodpovědné dítě, avšak ne pro zralého člověka, jehož síla chtění proniká přínosně nebo rušivě do stvoření, a tím ho buď povznáší nebo ničí.

Dívky, které čtou romány, jež skutečný život jen zastírají nesprávným líčením, zakusí v tím probuzeném blouznění velmi rychle v životě hořká zklamání a velmi často jsou dokonce zlomeny pro celý svůj pozemský čas, jako snadná kořist nesvědomitě falešnosti, které se důvěřivě přiblížily. Při vývojovém pochodu lidského ducha ve stvoření to není nic jiného.

Proto pryč se vším obrazným, kterému se člověk nikdy nenaučil rozumět, protože byl příliš pohodlný pro vážnost

správného výkladu. Nyní nastal čas, aby závoj spadl a on viděl jasně, odkud přišel, co mu jeho úkol ukládá za povinnosti a také kam musí opět jít. **K tomu potřebuje cestu!** A tuto cestu vidí v mém Poselství Grálu jasně naznačenou, za předpokladu, že ji vidět **chce**. Slovo Poselství Grálu je živoucí, takže nechává hojně nalézt jen takovým lidem, kteří ve své duši nesou skutečně poctivou touhu! Všechny ostatní to samočinně odpuzuje.

Poselství zůstává domýšlivým a jen povrchně hledajícím knihou o sedmi pečetích!

Jen ten, kdo se ochotně otevře, také obdrží. Přistupuje-li ke čtení od začátku s přímou, nefalšovanou myslí, tak mu rozkvete všechno, co hledá, v nádherném splnění! Avšak ti, kteří nejsou zcela čistého srdce, budou od tohoto Slova odpuzeni nebo se uzavře před falešnými zraky. Ti nenajdou nic! Takový bude pro každého rozsudek, zcela podle toho, jak se postaví vůči tomuto Slovu. —

Doba snění je pryč. **Slovo přináší soud.** Samočinně rozděluje lidské duchy v rozdílnosti podle jejich chápání. Toto dění je nyní opět tak jednoduché a přirozené, že bude pro největší počet lidí příliš prosté, takže v něm opět nepoznají velký a mocný soud, který tím začíná.

Soud spočívá **ve dnech tohoto prvního rozdělení** všech lidských duchů, které proběhne nad každým jednotlivcem příslušným přijetím nového Božího Slova! Nespočívá teprve v pozdějších následcích, které se k roztržidění připojí, zatímco každý pak musí dokončit cestu, ke které se rozhodl a na níž nalezne svou odměnu nebo trest.

Aby se však všichni lidé předtím **ještě jednou** vyburcovali, podala se jim příležitost k vážnému zamyšlení, ve kterém se snad tak mnohý přece jen chytí **onoho** záchranného lana, které jako jediné vede z těchto nížin, přijdou události tak těžkého druhu, o jakých se zatvrzelému lidstvu ani nesní, že by byly tak blízko. Jak snadno by se dalo od tak mnohého z toho ještě uchránit! Avšak nyní je příliš pozdě. Necht' je mnohým toto zdrcující dění ještě ke spáse, jakmile při tom konečně nahlédnou nicotnost falešných proroků a také vůdců, na které se nyní tak silně spoléhají; neboť nastávající dobu přetrvá vítězně jen Pravda a brzy dá poznat vůdce určeného Bohem, kterému jedině je dána síla, ve které pomůže ze zoufalství plné duchovní a také pozemské bídy! –

1)

Přednáška: [82. Bohové – Olymp – Walhalla.](#)